

РЕШЕНИЕ

№ 6356

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 24.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2689** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по подадена жалба вх. № 6536/15.03.2012 г. от В. И. В. срещу Заповед № 027/13.01.2012 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” (ИААА), с която на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя.

В жалбата се правят доводи, че незаконосъобразно по отношение на жалбоподателя е приложена разпоредбата на 12, ал. 1 от ЗДСл, тъй като служителят е заемал държавна служба в МВР преди назначаването си в ИААА, поради което не е налице хипотезата на първо назначаване на такава служба и едногодишният срок за изпитване на служителя в случая е неприложим. Иска се отмяна на заповедта като незаконосъобразна и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от упълномощената Р. В., която поддържа жалбата. Прави допълнително искане съдът да постанови възстановяване на жалбоподателя на заеманата преди прекратяване на служебното му правоотношение длъжност „началник областен отдел” „Контролна дейност” – ДАИ – В. Т. към ИААА.

Ответникът – Изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” – чрез процесуалния си представител в съдебно заседание по делото оспорва жалбата. Подробни съображения излага в представени

писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Заповед № 027/13.01.2012 г. е връчена на жалбоподателя на 16.02.2012 г., при отказ, удостоверен с подписите на връчителя и двама свидетели, а жалбата е подадена в АССГ на 15.03.2012 г. В заповедта не е посочено пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване, поради което на основание чл. 140, ал. 1 от АПК срокът за обжалването ѝ се удължава на двумесечен. Следователно жалбата е подадена в срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата се явява основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл, служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Същата е в писмена форма, съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, посочени са придобитият от служителя на държавна служба ранг и подлежащите на изплащане обезщетения.

Със заповед № 0059/04.02.2011 г. на основание чл. 10, ал. 1 от ЗДСл жалбоподателят е назначен на длъжността „Началник отдел” в Областен отдел „Контролна дейност - ДАИ” – В. Т. на ИААА, считано от 07.02.2011 г. Тази длъжност е заемал до 16.02.2012 г., когато с оспорената заповед на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение без предизвестие, считано от 18.01.2012 г.

Съгласно цитираната разпоредба, когато кандидатът се назначава за първи път на държавна служба, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност, органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие. В случай че правоотношението се измени преди изтичането на срока, срокът за изпитване продължава да тече при следващото служебно правоотношение. В ал. 3 на чл. 12 от ЗДСл е предвидено, че срокът за изпитване не тече през времето, през което държавният служител е бил в законоустановен отпуск.

Спорният въпрос е приложим ли е чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, на което правно основание е прекратено служебното правоотношение между страните, с оглед на представените по делото писмени доказателства. Съгласно Удостоверение изх. № я-15422 от 24.09.2009 г., издадено от директора на Областна дирекция на МВР – В. Т. и представляващо част от служебното досие на В., жалбоподателят е бил назначен и е работил по служебно правоотношение като държавен служител – на офицерска в сектор „Пътна полиция” - КАТ, за периода от 10.07.1978 г. до 01.07.2000 г., когато се е пенсионира. Това обстоятелство е потвърдено и в издаденото за целите на настоящото съдебно производство удостоверение № я-13097 от 13.09.2012 г. на ВНД директор на Областна дирекция на МВР – В. Т..

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДСл /ред. ДВ бр. 95/2003 г./, държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия, а ал. 2 регламентира, че длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се

обнародва в „Държавен вестник”. Съгласно дефинитивната норма на чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Единния класификатор на длъжностите в администрацията, длъжност в администрацията е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Р. Б., на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика.

Установява се по безспорен начин от представените документи, че жалбоподателят В. не е назначен за първи път на държавна служба в ИААА, а е заемал такава служба в МВР в продължение на 21 години и 11 месеца. Този факт пречатства възможността последващото му назначаване, макар и по реда и при условията на ЗДСл, да е обвързано с едногодишен изпитателен срок. Следователно изпълнителният директор на ИААА не може да прекрати служебното му правоотношение на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл.

Предвид изложеното процесната заповед е незаконосъобразна и следва да се отмени на основание чл. 146, т. 4 от АПК.

Искането за възстановяване на заеманата преди прекратяването на служебното правоотношение длъжност е недопустимо и следва да бъде оставено без разглеждане, а производството в тази част да бъде прекратено. Възстановяването на предишната длъжност е последица от отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, която следва да се осъществи по административен ред (чл. 122, ал. 1 от ЗДСл). Що се отнася до изложените съображения за наличие на порочна практика у ответника служителите да бъдат възстановявани на различна от заеманата длъжност, то това би било незаконосъобразен административен акт, който следва да бъде отменен при оспорване по предвидения от закона ред.

При този изход на спора на оспорвания следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 1200 лв., представляващо заплатено адвокатско възнаграждение. Направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е основателно, предвид обстоятелството, че настоящото производство е протекло в рамките на едно съдебно заседание и делото не е от фактическа и правна сложност. На основание разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с пар. 2 от Допълнителната разпоредба на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата, минималното възнаграждение е 150 лв. Следователно, трикратният му размер е 450 лв. Договореното и платено адвокатско възнаграждение е 1200,00 лв., тоест то надвишава значително трикратния размер, поради което се явява прекомерно.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 18–ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. И. В. заповед № 027/13.01.2012 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, с която на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение.

Оставя без разглеждане искането на В. И. В. за възстановяването на заеманата преди освобождаването му от държавна служба длъжност, като прекратява производството по делото в тази му част.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” да заплати на В. И. В., ЕГН [ЕГН], сумата от 450,00 /четиристотин и петдесет/ лева разноски по делото.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщенията на страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: